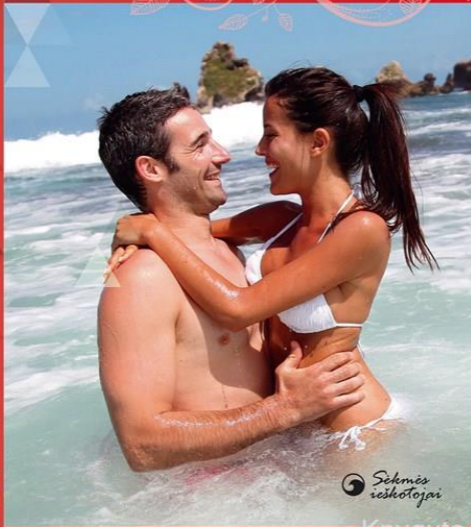

Svajonų
ROMANAI

Aistra

KIRA SINCLAIR
Jūrinis romanas

2017 gegužė–birželis

Sėkmės
ieškotojai

Knygute.lt

Kira Sinclair
(Kira Sinkler)

JŪRINIS ROMANAS

Triju knygu serija
„Sėkmės ieškotojai“
Pirma knyga

Versta iš Kira Sinclair, Under the Surface, 2015
© Kira Sinclair, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0216-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Prologas

Jiems pinigų reikėjo. Labai. Bet juk jam vis tiek neverta rizikuoti gyvybe?

Tą akimirką, kai Džeksonas Dahanas pamatė aplamdytą, pasenusią Lankasterio nardymo įrangą, suverstą į krūvą Mobilyje, Alabamos valstijoje, pečius užgulė šlykštus grėsmės pojūtis.

Naftos kompanija pasamdė Lankasterio komandą išsprogdinti storą uolienų sluoksnį, blokuojantį priėjimą prie naujos linijos, kurią ketino gręžti Persijos įlankoje. Gana paprasta. Bent jau turėtų būti.

Būtent taip jis manė, tapdamas kompanijos, su kuria niekada neteko dirbti, subrangovu.

Tačiau „Tridantis“ dabar negali būti pernelyg išrankus. Įmonė nauja ir verslas vystosi lėtai. Atidaryti „Tridantį“ gimtajame Džeksonvilyje, Floridoje, ilgus metus svajojo ir jis, ir partneriai Ašeris Reinoldsas bei Knoksas Maklemoras. Jų draugystė buvo užgrūdinta mūšio lauke. Visi buvę jūrų ruoniai.

Geriausiai įvertini kito žmogaus jėgą ir supranti, kaip jis papildo tavo trūkumus, tada,

kai dalijiesi nepritekliais ir drauge šliauži per kulų krušą.

Džeksonas net neįsivaizdavo, kad verslą galėtų pradėti su kuo nors kitu. Buvo dar sesuo Kenedi, baigusi koledžą ėmusi tvarkytis „Tri-dančio“ biure. Visas ketvertas sudarė puikią komandą.

Jis jau norėjo atsisakyti siūlomo darbo ir apie rūpesčius papasakojo Knoksui su Ašeriu. Pats Džeimsas Lankasteris ir jo pasiūlymas kėlė įtarimą. Džeksonui nesinorėjo čia kišti nagų. Su Džeimsu Lankasteriu kažkas buvo ne taip. Kažkas, ko Džeksonas tiksliai negalėjo suprasti. Tačiau Kenedi priminė apgailėtiną jų banko sąskaitos likutį ir įtikino.

Verta paprakaituoti.

Dabar, panirus kelis šimtus pėdų po vandeniu, per vėlu klausytis nuojautos. Nors visai tikėtina, kad toks sprendimas jam gali kainuoti net gyvybę.

Iš kur, po galais, jie traukė savo sprogdintoją? Ir kodėl niekas daugiau nesijaudina, kad jis visai netinkamai dėlioja užtaisus?

Jėzau Kristau! Džeksonas tikrai ką nors pribaigs, kai tik iškils į paviršių, – jei, žinoma, tiek išgyvens.

Kaip pašėlęs signalizuodamas jis bandė atkreipti kito nardytojo dėmesį, bet niekas jo nepaisė. Kaip visada. Komandos nariai tikrai nebuvo draugiški. Džeksonas paskutinę minutę pakeitė kitą vyrą, todėl tokį elgesį jis suprato, bet viskas jau spėjo įkyrėti iki gyvo kaulo. Pasak Džeimso, sužeistas nardytojas traumą patyrė sausumoje, bet Džeksonas ėmė tuo abejoti.

Baisiausia, kad sprogmenys – ne pirmas saugos pažeidimas, kurį jis pamatė užlipęs į „Emilės fortūnos“ denį.

Po šimts. Džeksonas neketina sukinėtis aplinkui ir rizikuoti, kad jis pats ar kuris kitas žūtų. Tarnaudamas jūrų ruoniuose matė tiek mirčių ir sužalojimų, kad visam likusiam gyvenimui užteks.

Jis, Knoksas ir Ašeris patys galėtų daug veiksmingiau tokį darbą atlikti. Ir gerokai saugiau.

Nepaisydamas nekonkuravimo sutarties, jis ketina pasikalbėti su klientu apie tai, ką matė, ir užtikrinti, jog jo kompanija tokius darbus atliktų geriau, saugiau ir pigiau.

Pasisukęs Džeksonas puolė prie uolienuų atodangos, kur dirbo jų sprogdintojas Brajanas, ir

nustūmė vaikiną iš kelio. Šis atsidūrė už keleto pėdų ir Džeksonas sustojo priešais sprogmenis.

Atsaką gavo tokį, kokio ir tikėjosi, – vaikiną pikta dėbtelėjo ir pastūmė jį. Tačiau Džeksonas nekreipė dėmesio ir jau po kelių minučių užtaisas buvo padėtas tinkamai.

Nutvėręs Brajaną už rankos, Džeksonas išvilko jį į paviršių, nes žinojo, kad jiems reikia dingti iš sprogimo zonos. Gavę signalą, iš paskos nusekė ir likę komandos nariai.

Kai jie kilo, mėlynas dangus lėtai ryškėjo virš vandens.

Džeksonas lengvai išnėrė, jo kūnas iššoko ir vėl paniro į vandenį. Jis išspjovė iš burnos reguliatorių ir jau ketino sušukti kitiems. Bet pamatė, kad likę komandos vyrai iškilo greta jo.

Įlipęs į už keleto pėdų plūduriavusį laivą, Džeksonas nusiėmė įrangą ir patraukė tiesiai pas Džeimsą Lankasterį, kompanijos savininką ir vadovą. Jie su Džeimsu jau buvo kartą kitą susikivirčiję, todėl Džeksonas neabejojo, kad pokalbis bus karštas.

- Kas, po velnių, atsitiko apačioje, Diušanai?
- Tas prakeiktas ruonis tariasi viską išmanęs,

- iš už nugaros suriko Brajanas.

Džeksonas sugniaužė kumščius, stengdamasis išlaikyti rankas prie šonų, netrenkti į snukį tam pusgalviui, ir suriaumojo:

- Tavo idiotas pasipūtėlis norėjo mus visus velniop susprogdinti. Jis apėjo gaiduką, todėl sprogmuo būtų suveikęs, vos tik padėtas.

Džeimso akys išsiplėtė. *Pagaliau.*

- Nesąmonė! - šoko Brajanas.

Kiti vaikinai, kurie iki šiol tylėjo ir budriai žiūrėjo, ėmė keiktis ir nedraugiškai sujudo Džeksonui už nugaros.

- Jis tik norėjo prikišti nagus prie sprogmėnų,
- nenurimo Brajanas.

Džeksonas grėsmingai žengė vieną žingsnį artyn. Vos trumdė įsiūtį. Tačiau nespėjus užsimoti, įsikišo Džeimsas, uždėjo ant peties sunkų delną.

- Sūneli, - pradėjo ramiu balsu, kurio Džeksonas nebuvo linkęs klausytis. - Manau, bus geriau, jei mes išsiskir---sime.

Pirmas skyrius

Po aštuonių mėnesių.

Lorelė Lankaster nurijo gerklę gniaužiantį baimės gumulą ir žengė į doką.

Tas prakeiktasis judėjo po kojomis, siūbavo sulig kiekvienu vandens pliaukštelėjimu. Tačiau merginai atrodė, kad didžiulė potvynio banga ketina ją praryti: parversti ant šono ir nugramzdinti tiesiai į mėlyną vandenį.

Daugeliui žmonių kelionė į Terkso ir Kaikoso salas – nuostabiausios atostogos. O jai tikras pragaras. Visą laiką apsupta vandens. Ir ne tik doke stovint. Visi langai, pro kuriuos pažvelgdavo, atsivėrė į vandenyną.

Susiimk.

Merginos galvoje aidėjo tėčio balsas, žemas ir kimus. Bet dabar jis jau taip neberamina, kaip tuomet, kai tėtis dar buvo gyvas. O ir girdi jį nedažnai.

Tiesą sakant, augdama ištisus mėnesius jo neišgirdavo. O pamatydavo... gal kokius du kartus per metus, jei pasisekdavo. Gal kaip tik pasisekė, kad tėvas nesistengė jos išsitempti į savo permainingą ir pilną vandens gyvenimą.

Gali būti, kad taip abu buvo laimingesni, nors tokios mintys nenumalšino Lorelės apmaudo. Po netikėtos mamos žūties nardant, tėvas pametė Lorelę žemyne ir leido ją auginti žmonos giminėms.

- Lorele! - iš laivo, prisišvartavusio prie doko už kelių pėdų, suriko Brajanas.

Merginai pasirodė, kad už kokios mylios.

Paėjus doku vos keletą žingsnių, kūnas suakmenėjo. Dabar kojos visiškai atsisakė judėti. Ir nebuvo jokių turėklų, į kuriuos ji galėtų saugiai įsikibti. Kodėl nepadaro turėklų, kad žmonės neįkristų į vandenį?

Kažkuri mazochistinė smegenų dalis ragino atsigręžti. Pasukti galvą ir pažvelgti žemyn. Tačiau ji nepakluso. Žinojo, kad to jau būtų per daug.

Staiga Brajanas atsirado priešais, apkabino sustingusį kūną. Jis turbūt nė nesuprato, kad ji negali pajudėti. O tai gerai. Gal niekas nepastebės jos vandens baimės.

Lorelė labai stengėsi nuslėpti šią savo silpnybę.

Logiškai suprato, kad bijoti kvaila. Šimtai, o gal ir tūkstančiai žmonių kasdien lipa į vandenį ir nenuskęsta. Tačiau visus tuos metus logi-

ka jai nepadėjo. Keletą kartų paauglystėje ji sugebėjo įkišti kojų pirštus į baseiną, bet nieko gero neišėjo. Ir štai ji – naujoji „Lankasterio narai ir gelbėtojai“ savininkė. Ką, po galais, jai daryti su nardymo kompanija?

Juo labiau patiriančia šitokių finansinių sunkumų.

Lorelė prisiminė drąsinančius žodžius, kurie padėjo jai atsidurti lėktuve į Čikagą. Juk tereikia iškęsti kelias savaites. Tiek ji gali. Privalo.

Tėvas, paskyręs ją vienintele paveldėtoja kompanijos, kurios mergina visai nenorėjo, paliko ir priemonę, kad kompanija atrodytų pelninga bent tiek, kad sudomintų galimus pirkėjus. Jis buvo labai priartėjęs prie legendinės „Chimeros“ sudužimo vietos.

Istorija pasakoja, kad laivas plaukęs iš Mergelių Salų į Naująjį Orleaną ir Valstijų Konfederacijai gabenęs atsargas bei amuniciją.

Daugelis tikėjo, kad triumuose buvo ir šio to daugiau, kai juos užklupo uraganas ir laivas nuskendo kažkur tarp Haičio, Terkso ir Kaikoso. Pasak legendos, jame buvo aukso. Daug.

Lorelę domino gandai apie tai, kad jei laivas, kaip planuota, būtų pasiekęs uostą, „Chimeros“ krovinyje galėjo nulemti kitokią karo baig-

tį.

Aišku, čia tik spėlionės. Bet slaptas lobis, sukauptas Karibų plantacijų savininkų, kuriems labai rūpėjo tai, už ką kovojo konfederacija...

Lorelės istorikės smalsumas prabudo vos pradėjus skaityti tėvo užrašus apie „Chimeros“ paieškas. Bet pati istorija jai buvo staigmena. Kol nesurado dokumentų apie „Chimerą“, net nenumanė, kad tėvas domėjosi istorija. Mergina užaugo galvodama, kad troškimas atskleisti praeitį, sužinoti, kaip žmonės mąstė, mylėjo, nekętė ir gyveno, atsirado pats savaime.

Kodėl tėvui reikėjo numirti, kad duktė sužinotų, jog juos kažkas siejo?

Tai Lorelei kėlė daugiausia nerimo. Bei buvo pagrindinė priežastis, kodėl, nepaisydama vandens, prisivertė čia atvažiuoti ir užbaigti, ką jis buvo pradėjęs.

Remiantis surastais užrašais, jos tėtis manė užtikęs kelias galimas laivo žūties vietas.

Jei pavyktų surasti dingusį laivą, padengtų kompanijos skolas ir dar puikiai papildytų savo sąskaitą, o tuomet galėtų atsidėti akademi-
niam tyrimams.

Gaila, neišgali pasamdyti žmogaus, kuris pri-

žiūrėtų visą ekspediciją. Vargu ar pajęgs sumokėti ir nardytojams. Tačiau dėl to jaudinsis, kai ateis laikas.

Apkabinęs per pečius Brajanas nusivedė ją į priekį.

Lorelė norėjo jam padėkoti, bet suvokusi, kad šis nesupras už ką, prikando liežuvį.

Jos kūnas buvo tarsi medinis, bet vėl judėjo reikiama kryptimi.

Tą vyruką ji pažinojo beveik visą gyvenimą, rankų ir kojų pirštų neužtektų suskaičiuoti, kiek kartų jiedu buvo susitikę akis į akį. Prie tėčio komandos Brajanas prisidėjo būdamas penkiolikos. Baigęs koledžą ėmė dirbti jau ne tik vasarą per atostogas, bet ir visą laiką – tai visai logiška.

Reikia pripažinti, kad būdama jaunesnė Lorelė net pavyduliavo, kad tėtis tiek daug laiko praleidžia su šiuo vaikinu, o ne su savo dukra. Dabar tik džiaugėsi, kad turės žmogų, nusimanantį, kas dedasi, ir galintį padėti jai kelias savaites.

Sugriebęs už liemens Brajanas prilaikė, kol ji kopėčiomis įlipo į savo laivą „Emilės fortūna“.

Pamačius ant šono išrašytą apsilupusį savo mamos vardą, išblukusias raudonas raides,

staiga skaudžiai pervėrė krūtinę.

Bet ir tai ji kažkaip sugebėjo užgniaužti.

Mergina lengviau atsiduso, kai Brajanas nusivedė į laivo triumą. Lengvą sūpavimą ji vis dar jautė, bet į vandenį žiūrėti jau nebereikėjo. Nors tiek. Užmerkusi akis gal net įtikintų save, kad atsidūrė lėktuve, traukinyje ar kur kitur.

Tačiau sūrokas jūros kvapas ir paukščių balsai tokias fantazijas tuojau nutraukė.

- „Tridančio“ komanda jau čia.

Sudribusi ant suoloelio, einančio palei sieną aplinkui stalą, Lorelė pasitrynė rankomis smilkinius.

- Kas?

- „Tridantis“. Prisimeni, telefonu pasakojau apie nardymo kompaniją.

- Tą, kuri prieš aštuonis mėnesius pavogė mūsų klien--tus?

- Taip, tie patys. Jie jau čia.

Nuleidusi rankas Lorelė pažvelgė į Brajaną. Jis kokiais devyneriais metais už ją vyresnis, bet, kai šypsosi, atrodo dar senesnis. Laikas jūroje ir saulėje paryškino raukšles akių kampučiuose ir ant kaktos....